
Vatsagulmamahatmye Nrisimha Akhyanam

वत्सगुल्ममाहात्म्ये नृसिंह आख्यानम्

Document Information

Text title : Vatsagulmamahatmye Nrisimha Akhyanam

File name : vatsagulmamAhAtmyenRRisiMhaAkhyAnam.itx

Category : vishhnu, dashAvatAra, mAhAtmya, padmapurANa, viShNu

Location : doc_vishhnu

Proofread by : M K Barman

Description/comments : nRRisiMhakosha 2 upAsanA khaNDa. padmapurANe vatsagulmamAhAtmyAntargatam

Latest update : August 4, 2025

Send corrections to : sanskrit at cheerful dot c om

This text is prepared by volunteers and is to be used for personal study and research. The file is not to be copied or reposted without permission, for promotion of any website or individuals or for commercial purpose.

Please help to maintain respect for volunteer spirit.

Please note that proofreading is done using Devanagari version and other language/scripts are generated using **sanscript**.

August 4, 2025

sanskritdocuments.org

Vatsagulmamahatmye Nrisimha Akhyanam

वत्सगुल्ममाहात्म्ये नृसिंह आख्यानम्

राजोवाय-

भगवञ्श्रोतुमिच्छामि तीर्थानां विस्तरं पुनः ।

आश्रमान्तर्गतानां च बाढ्यानां च विशेषतः ॥ १ ॥

व्यास उवाच-

श्रुत्वा मुनिनृपेणोक्तं वचः परमशोभनम् ।

नृसिंहतीर्थमाहात्म्यं वक्तुं समुपयङ्महे ॥ २ ॥

वसिष्ठ उवाच-

राजन् वदामि ते सर्वं तीर्थजातकथानकम् ।

श्रुशु यैकमनास्त्वं हि गदतो विस्तरेश मे ॥ ३ ॥

मल्लिकार्जुनतः पूर्वं तीर्थं पुण्यतमं भद्रम् ।

नारसिंहस्य देवस्य मूर्तिश्चातिशोभना ॥ ४ ॥

तस्मिंस्तीर्थे नरः स्नाति नृसिंहं यश्च पश्यति ।

तस्य नास्ति भयं क्वापि दुःखं दारिद्र्यमेव च ॥ ५ ॥

भक्त्या जपति देवेशं नृसिंहं भक्तकामदम् ।

स याति मनुजो धीरस्तद्विषणोः परमं पदम् ॥ ६ ॥

अत्र ते वार्णयिष्यामि कथां पापप्रणाशिनीम् ।

यां श्रुत्वा मुच्यते जन्तुर्जन्ममृत्युभयान्नृप ॥ ७ ॥

निःसपत्न्याः पुरा ख्यासन्निर्भया द्विवि निर्जराः ।

वैरभावमजानन्तः सततं सुखवर्तिनः ॥ ८ ॥

अेतस्मिन्नन्तरे ब्रह्मा चिन्तयामास येतसि ।

निरान्तकाः सुरा नित्यं निश्चिताः सर्वदा मुदा ॥ ९ ॥

क्रीडन्ति विविधैर्भोगैः केवलं विषयाकुलाः ।

न जानन्ति परं ब्रह्म येन विश्वमिदं ततम् ॥ १० ॥

दुःखलेशो न चैवास्ति लृष्टि येषां सदोत्सुकाः ।

भयेन भजते लोकः स्वधर्मं नान्यथा सुधी ॥ ११ ॥

दुर्मधसो दुराचाराः कामभोगपरायणाः ।

त्यजन्ति नितरां धर्ममधर्मनिरताः परम् ॥ १२ ॥

वर्तते भुवनेष्वेषामन्येऽपि दुरितानुगाम् ।

वृत्तिं भजन्ति पापिष्ठाः सा सृष्टेः क्षयकारिणि ॥ १३ ॥

तस्मादेषु भयं किञ्चित्सृजामि परिदुःसहम् ।

तेन सेन्द्राः सुरा नित्यमुद्दिशन्नुदयाः डिल ॥ १४ ॥

सुभ्रमुत्सृज्य सदृभावं भजन्ति दुरितापहम् ।

धृतिं यावद्विधिश्चित्ते सञ्चितयति केवलम् ॥ १५ ॥

तावदितिः समायाता कश्यपस्य प्रियां सती ।

प्रणाम्य दण्डवद्देवं ब्रह्माणं कमलासनम् ॥ १६ ॥

पूजयामास विधिवत्वंशुरं स्वगुरोर्गुरुम् ।

तस्थौ नम्रतरा तत्र मौनमाश्रित्य सुप्रभा ॥ १७ ॥

अथ देवः प्रजानाथः क्षाणादूर्ध्वमवेक्ष्य च ।

देवादात्मवधूं प्रानामश्यत् पुरतः स्थिताम् ॥ १८ ॥

प्रहस्य भगवान् सर्वं चिन्तितं लृष्टि यत्पुरा ।

मेने तत् सकलं दृष्ट्वा स्नुषा दैवप्रयोदिताम् ॥ १९ ॥

साऽपि तं सुप्रसन्नस्यममिवीक्ष्य दयानिधिम् ।

उवाच विधिमामन्त्र्य प्रजाकामा पतिप्रता ॥ २० ॥

देवदेव जगन्नाथ भक्तकामप्रपूरक ।

मधि कारुण्यपूर्णां त्वं दृष्टि दृढि जगद्गरो ॥ २१ ॥

अप्रजाडं प्रजानाथ दृष्ट्वा देवांस्तथाविधान् ।

दुनोमि लृष्टये नित्यं सपत्न्याः परितः सुतान् ॥ २२ ॥

स्त्रीस्वभावान्महाभाग मत्सदग्रस्तमानसा ।

प्रार्थये हि वरं त्वत्तः सुतो येन भवेन्मम ॥ २३ ॥

अेकोऽपि गुणवान् पुत्रस्त्रैलोक्यविजयी मलान् ।
सौम्यं ददाति वै पित्रोरैडिकामुष्मिकं प्रभो ॥ २४ ॥

तथा मे भविता पुत्रः शूरो बलसमुन्नतः ।
जितासिः प्रसभं देवान्विजेता रणमूर्धनि ॥ २५ ॥

प्यातः सर्वेषु लोकेषु सम्पाद्य तथाविधम् ।
धत्याकार्ण्य वयस्तस्या दितेरुज्जितमात्मभूः ॥ २६ ॥

स्वायिन्तितं य संस्मृत्य तस्मिन् काले वधूं प्रति ।
उवाच प्रलसन् देवि सिद्धस्तेऽद्य मनोरथः ॥ २७ ॥

भविता ते सुतः सुभ्रु लोकजित् क्रोधवर्जितः ।
देवान् सर्वानिमञ्जेता मलाबलपराक्रमः ॥ २८ ॥

गच्छ त्वं कश्यपं देवि काले सन्तुष्टमानसा ।
गुणैः सन्तोष्य भर्तारमिच्छितं प्राप्स्यसे ध्रुवम् ॥ २९ ॥

धत्युक्त्वा तां ततोवेधा विससर्ज स्नुषान्ततः ।
साऽपि देवी यथाकाले कश्यपं समुपस्थिता ॥ ३० ॥

प्रेम्णा यादृवयोभिस्तमाभिनन्द्य पतिं मुदा ।
कश्यपोऽपि तथा साध्या रेमे सुप्रीतमानसः ॥ ३१ ॥

ज्ञात्वा विधिविधानं तत्रत्यां गर्भमघात् प्रभुः ।
धार गर्भं किल कश्यपात् सा दितिर्महोग्रं परमं प्रगल्भम् ॥ ३२ ॥

कालेन वृद्धि सलसाऽप तस्य धृत्या दिशो रेजुरधोर्ध्वरूपाः ।
अथ सा सुषुवे पुत्रं बालार्कसमतेजसम् ॥ ३३ ॥

सर्वसम्पत्प्रभुं योगं सुवर्णवपुषं दृढम् ।
दैत्यराजमनाधृष्ट्यं देवदानवमानवैः ॥ ३४ ॥

डिरण्यकशिपुस्तत्स ददौ नाम पितामहः ।
उत्पन्नमात्रः सलसा ववृद्धे किष्कुपञ्चकम् ॥ ३५ ॥

उत्थाय सलसा मातुः सकाशात्तपसे वनम् ।
यथावतिबलोन्मत्तः क्रोधी मानी य निर्धृणः ॥ ३६ ॥

गत्वा गोकर्णमाप्यातं क्षेत्रं सिद्धिकरं परम् ।
तपस्तत्र यथारोग्रं देवैरपि सुदुष्करम् ॥ ३७ ॥

दिव्यवर्षसदस्रं य तपस्तप्त्वा मलासुरः ।
 व्याकुलं तपसा तस्य सकलं याभवत् जगत् ॥ ३८ ॥
 सभयं जगदालोक्य विधाता दैत्यपुङ्गवम् ।
 वरेण शमयंस्तत्र प्रयसौ लंसयानगः ॥ ३९ ॥
 छिरण्यकशिपुं दृष्ट्वा तपसा परिवर्धितम् ।
 उवाच प्रहसन् वाया मेघगम्भीरनादया ॥ ४० ॥
 वत्सा तुष्टोऽस्मि ते ब्रूहि किं कामं करवाण्यडम् ।
 षंत्याकण्यं विधेर्वाक्यमुत्थाय करसम्पुटः ॥ ४१ ॥
 प्रणिपत्य जगद्योनिं विनयानतकन्धरः ।
 उवाच प्रसभं दैत्यः सम्बोध्य स्वपितामहम् ॥ ४२ ॥
 पितामह मलाभाग प्रसन्नोऽसि यद्वि प्रभो ।
 तदा वरान् प्रयच्छ त्वं भगेशान् वरदायक ॥ ४३ ॥
 तच्छ्रुत्वा वयनं तस्य छिरण्यकशिपोर्महत् ।
 जगत्स्रष्टा स्वयम्भीतः किं मां याचिष्यते परम् ॥ ४४ ॥
 शनैरुवाच तं वेधाः प्रार्थयस्व ह्याभिप्सितम् ।
 अथासौ दितिजः श्रीमान् छिरण्यकशिपुर्वरान् ॥ ४५ ॥
 प्रार्थयामास तानिष्टान् वरान्नृपतिसत्तम ।
 देवदानवदैत्येभ्यो मनुष्येभ्यस्तथा विभो ॥ ४६ ॥
 तिर्यङ् कृमिपतङ्गोभ्यो न भयं मम जायताम् ।
 न द्रिवा न य मे रात्रौ नाकाशे न धरातले ॥ ४७ ॥
 नान्तरामरणं मे स्यान्न शस्त्रास्त्रजलाग्निभिः ।
 श्रौलोक्यं वशगं मे स्यादमरत्वं प्रयच्छ मे ॥ ४८ ॥
 श्रुत्वा तत्प्रार्थितं प्राड तथेत्यमरतां विना ।
 सुरश्रेष्ठस्ततः शीघ्रं स्वीयं धाम ययौ पुनः ॥ ४९ ॥
 शिरे न साधुना स्थेयं भलस्याग्रे पापदृक् ।
 साधुं हि वयसा गृह्णात्याततः स्वल्पयरो भवेत् ॥ ५० ॥
 दैत्योऽपि धातरि गते स्वछितं विधाय

ज्ञात्वाऽऽत्मनास्त्रिजगतोऽप्यधिकत्वमुख्यैः ।

सर्वं समाप्य परिहृत्य य तापसानां

वेषं स्वयं सकलदैत्यपतिर्भूव ॥ ५१ ॥

ततः सपातालतलं प्रविश्य जित्वा समस्तान् सुतवाधिपांश्च ।

भुवं क्षाणादैत्य सभूमिपालान् सर्वान् वशीकृत्य दिनेस्तनूजः ॥ ५२ ॥

थ्येष जेतुं स य नाकपालनिद्रप्रियां तां नगरी बलोयः ।

अथदेवैः श्रुतो दैत्यो बलवान् वरदर्पितः ॥ ५३ ॥

स्वस्थां जेतुमियासुश्च चिन्तामापेद्विरेडमराः ।

भयभीताः सुरास्तत्र सर्वे सङ्गत्य याज्जुवन् ॥ ५४ ॥

किं विधेयमितो दैत्यः सर्वान्नो जेतुमिच्छति ।

सत्वरे भयनाशार्थमुपायान् कुरुताश्चिरम् ॥ ५५ ॥

ततः पुराणि दुर्गाणि विविधान्यायुधानि य

बलानि शूरयुक्तानि क्युकोष्शीषवन्त्यलम् ॥ ५६ ॥

अग्नियन्त्राणि घोराणि वप्रप्राकारभित्तिषु ।

सुगुमास्ते निदधिरे सिद्धान्यन्यानि यासङ्गत् ॥ ५७ ॥

अेतस्मिन्नन्तरे दैत्यः स्वपुटिं सडसाड्यगात् ।

सत्वरे नन्दनोधानं विध्वस्य बलमित्पुरीम् ॥ ५८ ॥

रुरोध परितः सर्वे दैत्यास्तस्थुरुदायुधाः ।

ततो युद्धाय निर्याताः सुराः सज्जः स्वलङ्कृताः ।

मरुत्वान् मत्तमातङ्गमारुड्य वरवर्मभृत् ॥ ५९ ॥

श्वेतातपत्रेण विराजमानः समुन्नतः श्रीपरिपूरिताङ्गः ।

वज्रं करेणोज्वलितं धधानो ययौ रणं नाकपतिर्मलेन्द्रः ॥ ६० ॥

तथैवमेष दुतभुग् लुलायं

प्रेताधिपश्चाधिरुरोड शीघ्रम् ।

अन्येऽपि यानानि द्विवौकसौ भृशं

संस्थाय सज्जः समराय निर्ययुः ॥ ६१ ॥

उभे सैन्ये समायाते समराय सुदुर्जये ।

ततः समभवत्युद्धं तुमुलं रोमलर्षणम् ॥ ६२ ॥

शस्त्रास्त्रपरमं धोरं चाऽऽमुऽऽङ्कितं भुङ्क्ते ।
 युद्धे विनिर्जिता देवाः शस्त्रास्त्रैः शकलीकृताः ॥ ६३ ॥
 पराभूता सुरास्तेन दैत्यराजेन चाभिलाः ।
 पलायित्वा गताः सर्वे मत्वा तं वरदर्पितम् ॥ ६४ ॥
 वैकुण्ठभुवनं राजन् ब्रह्मेन्द्रप्रमुखाः सुराः ।
 छिद्रायकशिपुः सर्वानथ जित्वा सुरान् स्वयम् ॥ ६५ ॥
 पुनर्भवं समायातः सैन्येन मलता ततः ।
 ऐकस्मिन् वसतिं यच्छे पुरे उभयते शुभे ॥ ६६ ॥
 कदाचिच्छुक्मानाय्य तं पप्रच्छ दितेः सुतः ।
 सर्वं दैत्यगुरो काव्यं सर्वं विबुधसत्तमाः ॥ ६७ ॥
 क्वेदानीं वसतिं यच्छुर्न ताञ्जानाति तत्पतः ।
 कथं ते मत्सरे यान्ति वदोपायं मलामते ॥ ६८ ॥
 निशम्य दैत्यवाक्यं स शुक्लः परमतत्ववित् ।
 दैत्यराजय देवानां वृत्तान्तं समभाषत ॥ ६९ ॥
 शृणु दैत्यपते पूर्वं नारायणमनामयम् ।
 धातारं जगतश्चाप्सु शयानो विश्रतोमुभम् ॥ ७० ॥
 सृष्टिस्थितिविनाशानां कारणं परमाद्भुतम् ।
 तमादिकारणं गत्वा देवाः प्राञ्जलयोऽब्रुवन् ॥ ७१ ॥
 देवदेव जगन्नाथ जगत्भयविनाशन ।
 शृणु विज्ञामिमस्माकं वयं भयविमोहिताः ॥ ७२ ॥
 तद्भयस्थ गतिं देव चिन्त्यतामाशु मापते ।
 हरिरुवाच-
 कुतो वो भयमुत्पन्नं येन यूयं विमोहिताः ॥ ७३ ॥
 समायङ्मं मलाभागास्तद्धरामि न संशयः ।
 शुक्ल उवाच-
 तद्दरेर्भाषितं श्रुत्वा लेभास्तं पुनरब्रुवन् ॥ ७४ ॥
 देव जनीहि नः प्राप्तं भयं भावि दितेः सुतात् ।
 कदाचित् सा दितिः प्राप्ता ब्रह्मणः सदनं प्रभो ॥ ७५ ॥

પૂજિતઃ પરયા ભક્ત્યા તયા સાધ્યા પિતામહઃ ।

તત્પૂજયાડતિસન્તુષ્ટસ્તમુવાચ સ્મિતાનનઃ ॥ ૭૬ ॥

અયિ વત્સે કિમર્થં ત્વમાગતાડસિ ગૃહં મમ ।

યસ્તે કામોડસ્તિ હૃદયે તં બ્રૂહિ કરવાણ્યહમ્ ॥ ૭૭ ॥

ઇત્યં સમાકર્ણ્ય વચઃ સમીરિતં સ્વયમ્ભૂ વા હૃષ્ટમુખી સતીદિત્તિઃ ।

નત્વા વિરિગ્ચિ બહુકાલસમ્ભૂતં કામં સ્વકીયં સ્વયમ્બજજં જગૌ ॥ ૭૮ ॥

અહં વરિષ્ઠા કિલકશ્યપસ્ય પ્રિયાડન્યપત્નીષુ મમાલ્પભાગ્યાત્ ।

ન સમ્ભૂતઃ કામ ઇહ પ્રજાયાઃ પ્રજાપતે તે ન દુનોમિ નિત્યમ્ ॥ ૭૯ ॥

તસ્માત્ પ્રભો ત્વામિતિ પ્રાર્થયેડહં પ્રદેહિ પુત્રં સુખદં વરિષ્ઠમ્ ।

તતો વિધિસ્તન્મુખતોડભિલાષં શ્રુત્વા દદૌ સા સ્વગૃહં જગામ ॥ ૮૦ ॥

વયં તતો ભીતતરા મુરારે ત્વામધ સર્વે શરણં પ્રપન્નાઃ ।

તસ્માત્ભયાત્ પાહિ જગન્નિવાસ નોપેક્ષણીયાઃ સ્મ વયં ત્વદીયાઃ ॥ ૮૧ ॥

ઇતિ શ્રુતં તેન સુરેન્દ્રભાષિતં મુરારિણા શઙ્ખગદારિધારિણા ।

વિહસ્ય દેવાનવદન્મહુર્વિભુર્ભયં યતો વસ્સમયે હિનસ્મિ તમ્ ॥ ૮૨ ॥

સુખેન વૈ ગચ્છત નિર્ગતજવરાઃ સુરાઃ સ્વધામાનિ મનોહરાણિ ।

યદા સ દૈત્યો ભવતામલીકં કર્તું સમીહેત તદા પુનર્મમ ॥ ૮૩ ॥

સ્થાનં સમાગચ્છત તસ્ય સર્વ વૃત્તાન્તમાખ્યાતુમમરં ચ મહ્યમ્ ।

ઇત્યં પુરા તેન સુરામુરારિણા સુસાત્વિતાઃ સ્વાનિ ગૃહાણિ તે યયુઃ ॥ ૮૪ ॥

અથ ત્વયા તે સમરે વિનિર્જિતા ગતાઃ પુનઃ શ્રીરમણસ્ય મન્દિરમ્ ।

ત્વયા જિતં સામરમુગ્રતેજસા જગત્પ્રભો તત્ કથિતં જગત્પ્રભુમ્ ॥ ૮૫ ॥

વૈકુણ્ઠ સાન્યધુના નિવિષ્ટાઃ સુખે સુરાસ્ત્યક્તભયાઃ સમસ્તાઃ ।

ત્વયા ન જેતું પરિશક્યતે વિભો સુરક્ષિતાસ્તેન જનાર્દનેન ॥ ૮૬ ॥

વસિષ્ઠ ઉવાચ-

હિરણ્યકશિપુસ્તસ્ય શુક્રસ્ય વચનં સ્ફુટમ્ ।

નિશમ્ય ક્રોધદીપ્તાસૌ હરૌ દ્વૈષમકલ્પયત્ ॥ ૮૭ ॥

તદારભ્ય મહાદ્વેષો હૃદયવર્તત વિદ્વિષઃ ।

ન તસ્ય પૂજનં ચક્રે ન માનયતિ વૈષ્ણવાન્ ॥ ૮૮ ॥

પરાભૂતાઃ સમસ્તાસ્તે હરિભક્તાઃ સુરદ્વિષા ।

मूर्तयोऽपि उरेः सर्वा मञ्जितास्तेन सागरे ॥ ८९ ॥

प्रासादा पतिता सर्वे देवतानां भुवि स्थिताः ।

धर्षणं कृतवान् घोरमृषयोऽपि विनाशिताः ॥ ९० ॥

अथ कालेन मडता हरिर्द्वैत्य वधाय य ।

अकरोन्मतिमाभाष्य विबुधान्निकटस्थितान् ।

शृणुतामरमुष्या मे वाक्यं दैत्यवधाश्रितम् ॥ ९१ ॥

जगत्रयं तेन दुरात्मना भृशं प्रतापितं योद्धतमार्गवर्तिना ।

असख्यमेतन्मम तस्य जातं निडन्मि तं शीघ्रतरं दुरासदम् ॥ ९२ ॥

धतः परं नैव थिरं छि कुर्यां प्रजामि तद्धाम नियन्तुमुद्धतम् ।

धत्युक्तवान् देवपतिः स्वयं हरिः स्वांशेन दैत्येन्द्रगृहे सुतोऽभूत् ॥ ९३ ॥

देवदेवः स्वयं विष्णुर्वैकुण्ठः कमलापतिः ।

छिरण्यकशिपोः पत्यां स्वांशेनाविर्बभूव छ ॥ ९४ ॥

छिरण्यकशिपोः पत्नी पातिप्रत्यगुणैर्युता ।

धधार गर्भं परमं दैत्यवंशविवर्धनम् ॥ ९५ ॥

अथ सा समये देवि सुषुवे पुत्रमदभूतम् ।

नाम्ना प्रह्लादमित्येवं विख्यातं भुवनत्रये ॥ ९६ ॥

छिरण्यकशिपुः पुत्रं जातं श्रुत्वा मनोहरम् ।

स्नात्वा सचैवमानीय गुणं काव्यमुवाच छ ॥ ९७ ॥

छिं कार्यमधुना विप्र पुत्रे जाते मया वद ।

शुकः प्राह तदा दैत्यं मङ्गलस्नानकारिणाम् ॥ ९८ ॥

दैत्याधिप मडाराज जातकर्माणि संस्थिते ।

विधिवज्जातकर्माद्ये कर्तव्यं पुत्रजन्मनि ॥ ९९ ॥

छिरण्यं धेनु वासांसि मुक्तारत्नादिकं य यत् ।

धान्यराशिस्तथा चान्यदशकुञ्जर वैभवम् ॥ १०० ॥

देहि द्विजैभ्यश्चान्येभ्यो दीनानाथेभ्य एव य ।

अद्य धन्यतरं दैत्य पुत्रजन्मदिनं शुभम् ॥ १०१ ॥

पुत्रलाभात् परो लाभो नास्ति त्रिभुवने मडान् ।

तस्मात् सर्वप्रयत्नेन देयं सर्वं द्विजातये ॥ १०२ ॥

धति तस्य गुरोर्वाङ्मं धर्म्यं श्रुत्वा स दैत्यराट् ।
 स्वभृत्यानाह सामात्यांस्तथा कोशाधिकारिणः ॥ १०३ ॥
 धनमानीयतां क्षिप्रं दातुमिच्छामि यामितम् ।
 तदाज्ञयाऽथ तद्धृत्या धनं बहुलमालभन् ॥ १०४ ॥
 सर्वं तदद्विजसात् कृत्वा उस्त्यश्चरथसंयुतम् ।
 तथा दीनान्धकुब्जेभ्यः शुक्राय य ददौ बहु ॥ १०५ ॥
 स बालो ववृथे नित्यं शुक्लपक्षे यथा शशी ।
 स सांवत्सरिको बालो हरिस्मरणलालसः ॥ १०६ ॥
 बालभाषणकैर्नित्यं विष्णुनामानि गायति ।
 तच्छ्रुत्वा सपिता तस्य प्रह्लादस्य च दैत्यराट् ॥ १०७ ॥
 न जानाति शिशोर्वाङ्ममस्यष्टे गतवर्षिकम् ।
 अक्षरारम्भकाले च तस्यादेशमथाकरोत् ॥ १०८ ॥
 स बालः स्वगुरोर्गुलं जगामाक्षरलब्धये ।
 पितुरादेशस्तत्र विलेपाद्भुतदर्शनः ॥ १०९ ॥
 गुरुणा पाठितान्येव नाक्षराणि पपाठ सः ।
 ककारादिककारान्तान्यन्यवेक्ष्य हरिं पठन् ॥ ११० ॥
 न श्रुणोति गुरोर्वाङ्मं न बिभेति व्यपेतभीः ।
 निर्भयो नितरां दैत्यतनयः सनयो मुदा ॥ १११ ॥
 स्वभृत्या हरिनामानि पठन्नान्यमनाः शिशुः ।
 गुरुणा ताडितो नैव स्वमतं हि जडात्यसौ ॥ ११२ ॥
 तदा गुरुरुवाचैनमर्भकं भर्त्सयन् परम् ।
 रे वत्स जनकस्तेऽथ श्रुणोति तव दुर्मतिम् ॥ ११३ ॥
 त्वां य मां य कुधा दैत्य दैत्यस्ताऽयिष्यति मन्युमान् ।
 अयं हि गुरुणा बालो भाषितोऽपि विचक्षणः ।
 जगाद किञ्चिदशुभं शुभं नो स्तब्धलोचनः ॥ ११४ ॥
 पुनस्तथैव तामेव हरिनामस्त्रजं जगौ ॥ ११५ ॥
 समन्युस्तद्गुरुस्तस्य गत्वा जनकमुद्भृतम् ।

प्रोवायायं तव सुतः कथं दैत्यपते प्रियः ॥ ११६ ॥

न य मद्भयनं मूढो मानयत्यपि डेवलम् ।

उरिनामस्मृतिं नित्यं करोत्येव न यान्यथा ॥ ११७ ॥

पाठितोऽपि मया नैव पठत्यनयपण्डितः ।

केनेदं शिक्षितं यास्मै न य तं वेदभ्यङ्गं परम् ॥ ११८ ॥

ताऽनार्थो हि सोऽप्यत्र योऽन्यथा शिक्षये शिशुम् ।

तच्छ्रुत्वा पुत्रकार्यं य युकोप दितिनन्दनः ॥ ११९ ॥

निर्भत्सर्षं गुरुमप्याशु पुत्रमाडूय मन्युमान् ।

उवाच कोपताम्राक्षः प्रह्लादं ज्ञानिनां वरम् ॥ १२० ॥

अयि वत्स वद क्षिप्रं शिक्षितं गुरुणा य तत् ।

शृणोमि परमं पुत्र तापत्रयहरे मुदा ॥ १२१ ॥

ये पुत्रवन्तो मनुजाः सुतस्थानभावघाञ्च विधां विनयोपपन्नाम् ।

शृण्वन्ति पश्यन्ति य तस्य भाग्यं तेषाम्न दूरेऽस्ति सुभं परत्र ॥ १२२ ॥

तापत्रयं ते परिहृत्य शीघ्रं भजन्ति सौम्यं भुवि दुर्लभं नराः ।

मौर्व्यं य तस्यैव विलोक्य दूरात् त्यजन्ति सर्वं न सुभं व्रजेति ॥ १२३ ॥

त्वमसि प्रेयसां श्रेष्ठ वद शिक्षां गुरोः कृताम् ।

धृति दैत्यवयः श्रुत्वा प्रह्लादो वैष्णवाग्राणी ॥ १२४ ॥

निर्भयः पितरं प्रीत्या प्रोवाच जनसंसदि ।

हरिः शिक्षाप्रदो नान्यः सर्वसाक्षी यतो हि सः ॥ १२५ ॥

तमनादृत्य किं यान्यदवाख्यं वञ्चि भो पितः ।

यस्य नामस्मृतिः सधैः पातकक्षयकारिणी ॥ १२६ ॥

विडाय तां कथं यान्यज्जनः स्मरति मादृशः ।

वासुदेवात् परो देवो नान्योऽस्ति भुवनत्रये ॥ १२७ ॥

तं विडाय नान्यं वै भजामि जनकप्रियम् ।

विषगुना व्याममपिलं जगत् स्थावरजङ्गमम् ॥ १२८ ॥

मूढत्वात् तं न जानाति जनो ऽयज्ञानमोहितः ।

संसारबन्धविच्छिद्यै सेवनीयो जनार्दनः ॥ १२९ ॥

तं द्विषन्ति नरा मूढास्ते पतन्ति भवाएवि ।

नास्ति तेषां कदाचिद्वा दुःखाब्धेस्तराणं पुनः ॥ १३० ॥

ये भजन्ति हरिं तात ते तरन्ति भवं क्षणात् ।

विभुभास्तं मडाभाग ते हि गच्छन्त्यधोगतिम् ॥ १३१ ॥

तस्मान् मुकुन्द मधुसूदन चक्रपाणे

लक्ष्मीपते यदुपते नतपूरितार्थ ।

वैकुण्ठ माधव जनार्दन वासुदेव

संसारतापहरणायुत केशवेति ॥ १३२ ॥

नित्यं पठेद्विद पुमान् हरिनाममालां

यः संस्मरेदनिशमूर्जितपाद्युग्मम् ।

तस्याशु नश्यति भयं भजतः समस्तं

कस्तं प्रभुर्भवति बाधयितुं सुरक्ष्यम् ॥ १३३ ॥

धृति प्रह्लादवचनं समाकर्ष्य हितेः सुतः ।

तं युकोपातिताम्राक्षो भर्त्सयन्निदमब्रवीत् ॥ १३४ ॥

रे रे मन्द त्यजाशु त्वं बाल यापलमञ्जसा ।

द्वैव्यगोत्रे समुत्पन्नः कथं शत्रुं स्मरस्यलम् ॥ १३५ ॥

अस्माकं शत्रवस्तात तव तेऽपि न ते छिताः ।

त्वदीयं सकलं राज्यं देशकोशबलात्मकम् ॥ १३६ ॥

मदीयवाङ्मकरणात् भविष्यति न यान्यथा ।

यदि तद्भजने बुद्धिस्तव पुत्र समुत्थिता ॥ १३७ ॥

तर्हि दुःखं मलत्ते स्यान्मरणादधिकं तथा ।

मातापित्रोर्वयः पाल्यं पुत्रेण छितमिच्छता ॥ १३८ ॥

तदन्यथा कृतं गर्वाद्धानिस्तस्य पटे पटे ।

धृतः परे न वक्तव्यं द्विषन्नाम त्वयासुत ॥ १३९ ॥

तन्नामम्रवणात् कोपो जायते हृदि मे मलान् ।

सामभावेन ते प्रोक्तं पुत्र कारुण्यतो मया ॥ १४० ॥

अतो दण्डार्हतां यासि यदि भूयो वदिष्यसि ।

धृष्युः क्वोपररामाथ छिरण्यकशिपुः सुतम् ॥ १४१ ॥

सकोपस्य पितुर्वाक्यं प्रह्लादेन श्रुतं मडत् ।
विडाय भयमारात्तमुवाच प्रीतिपूर्वकम् ॥ १४२ ॥
न त्यजामि पितस्तस्य वासुदेवस्य संस्मृतिम् ।
न शत्रुर्हि हरिर्मित्रं सुहृद्गोत्रं पिता प्रसूः ॥ १४३ ॥
जगतस्तं विडायान्यं न वेद्मि सुभद्रायकम् ।
गोविन्दं भजतां पुंसां भयं न कलिकालतः ॥ १४४ ॥
कुतो दुःखं कुतो दैन्यं नरकस्य इदं कुतः ।
अनन्यभजनोपेतः पुमान्नो लभते भयम् ॥ १४५ ॥
का वा शिन्ता नृणां तात नृहरिं भजतामिड ।
मरणस्य भयं तेषां तेषां नो लुप्तये हरिः ॥ १४६ ॥
भक्त्या स्थिरत्वमायाति परब्रह्ममयोहि सः ।
हरिर्हृदि धृतो येन स तु निर्भयतामियात् ॥ १४७ ॥
धृत्वमत्यूर्जितं वाक्यं श्रुत्वोवाच स दैत्यराट् ।
किमयं शत्रुरूपेण पुत्रो जातो मम गृहे ॥ १४८ ॥
हितं कथितवानस्मि न शृणोति हि मन्दधीः ।
निर्भयो मां वदत्युच्चैर्जल्पन् यत्किञ्चिद्दुःकृतः ॥ १४९ ॥
त्यजाम्येनं यद्वि सुतं तर्हि तन्नैव शोभनम् ।
अनीतिर्मडती जाता शत्रुपक्षो गृहे मम ॥ १५० ॥
समुत्पन्नः किमुत्पन्नं मम भाग्य क्षयाय वै ।
गृहेषु वसतां पुंसां त्रयोऽपि सुभ्रतेतवः ॥ १५१ ॥
कलत्रं उपसम्पन्नं पित्रोर्वचनकृतसुतः ।
थेष्टं वसुभोगार्थं विगुणं सुभद्रं न तत् ॥ १५२ ॥
यस्य नास्ति गृहे भार्या साध्वी उपगुणान्विता ।
तनयो विनयी तस्य पुरुषार्थकूलं कुतः ।
तस्य धिगू जन्म दुर्भुङ्क्तेः केवलं दुःखभोगिनः ॥ १५३ ॥
अस्तु वा मम का शिन्ता पुत्रछेतोरनाथवत् ।
त्यजेदेकं कुलस्यार्थं गाथेयं परिवर्णिता ॥ १५४ ॥
दुर्नयं दुष्टयसितं स्वपुत्रं कुलपांसनम् ।

ત્યજન્તિ માનિનઃ શૂરાસ્તસ્માદેનં ત્યજામ્યહમ્ ॥ ૧૫૫ ॥

ઇત્યં વિચિત્ય દૈત્યેન્દ્રો મનસા ક્રોધમાવિશત્ ।

સ ક્રુધા તાન્ મહોદ્રિક્તાન્ સ્વભૃત્યાનાદિદેશ હ ॥ ૧૫૬ ॥

રે રે ભૃત્યાઃ કુલાડ્ગારમિમં નયત દુર્મતિમ્ ।

વધ્યતામાશુ શસ્ત્રૌઘૈર્નાત્ર કાર્યા વિચારણા ॥ ૧૫૭ ॥

યદિ મચ્છાસનં મૂઢા વગ્ચયિત્વા કુલાધમમ્ ।

જીવન્તં મુગ્ધતાં સઘઃ શિરાંસ્યેવ હરામિ વઃ ॥ ૧૫૮ ॥

ઇત્યં નિશમ્ય દિતિનન્દન શાસનં

તે દૈત્યાનુગાઃ કામચરાઃ સમસ્તાઃ ।

હાહા રવેણ જવિનો જગૃહુઃર્નિતાન્તં

દૈત્યરાજતનયં વિનયોપપન્નમ્ ॥ ૧૫૯ ॥

નિન્યુર્બહિર્વધભુવં ધૃતપાણિયુગ્મં

કોલાહલેન મહતા સહપૌરવર્ણૈઃ ।

સર્વાપરાધિનમિવાવગૃહીતયૌરં

શસ્ત્રાસ્ત્રપાશવિષવહ્નિજલાભિઘાતમ્ ॥ ૧૬૦ ॥

અથ તં કૃપયાવિષ્ટાઃ પ્રોથુસ્તત્પિતૃસેવકાઃ ।

અપિ વત્સ મહાભાગ શૃણુ પ્રહ્લાદ નો વચઃ ॥ ૧૬૧ ॥

પિતુર્વાક્યં ત્વયા શ્રાવ્યં ગૃહે સ્થેયં યથાસુખમ્ ।

તવ ભૃત્યા વયં સર્વે દાસીદાસહયાગજાઃ ॥ ૧૬૨ ॥

રાજ્યં પ્રાજ્યં ચ સર્વસ્વં વસુર્નૈભમયં મહત્ ।

તસ્થાજ્ઞાવશગાઃ સર્વે હન્મસ્ત્વાં નાત્ર સંશયઃ ॥ ૧૬૩ ॥

ઉગ્રશાસકૃત્તાતસ્તવ વક્રોક્તિમન્યુમાન્ ।

અવધ્યં ત્વાં ક્રુધા તાતઃ સ વધાય સમાદિશત્ ॥ ૧૬૪ ॥

યદિ ત્વં તસ્ય વાક્યં ચ કરિષ્યસિ મહામતે ।

તદા નેષ્યામહે તત્ર પુનસ્ત્વાં પુત્રસન્નિધૌ ॥ ૧૬૫ ॥

અયં તવ સુતઃ શ્રીમાન્દૈત્યેન્દ્ર તવ શાસનમ્ ।

કરિષ્યતિ ન સન્દેહઃ કૃપાં કુરુ મહામતે ॥ ૧૬૬ ॥

તતસ્તે ભવિતા મોક્ષો વધાદસ્માત્રુપાત્મજ ।

तेषां वाङ्मयं निशम्याथ प्रह्लादो द्विव्यदर्शनः ॥ १६७ ॥
 उवाच पुरुषान् धीरः पित्राऽऽदिष्टान् वधाय तान् ।
 यूयं छिंसत मां शीघ्रं तत्र माऽस्तु विचारणा ॥ १६८ ॥
 उरिं विना सुभं सर्वं त्यजामि विषवत् भटाः ।
 स त्राता सर्वजन्तूनां पापहर्ता निरञ्जनः ॥ १६९ ॥
 तेनेदं सकलं व्याप्तं उरिणा लोकधारिणा ।
 तत्र वै मनसः स्थैर्यं भवेद्यदि हि जन्मिनाम् ॥ १७० ॥
 न तेषामिह वाऽन्यत्र संसारे दुर्लभं नृणाम् ।
 सुकृतैर्बहुभिर्देही उरौ भक्तिं दधाति हि ॥ १७१ ॥
 प्रसन्ने जगतां नाथे सायुज्यमपि सिध्यति ।
 धृतिं निश्चितमन्तस्थं ज्ञात्वा दैत्यसुतस्य ते ॥ १७२ ॥
 क्रोधेन मलता व्याप्ता ताम्रक्ष्मा दैत्यसेवकाः ।
 निहन्त्युर्मिशितैः ऋग्णैः शस्त्रास्त्रैस्तरनेकधा ॥ १७३ ॥
 न तानि शस्त्राणि सुतेजनानि विशन्ति दैत्येन्द्रसुतस्य देहम् ।
 शिलां समाधाय यथा सुतीक्ष्णा निस्त्रिंशधाराः सलसा विनम्राः ।
 तथा शरीरं दितिजेन्द्रसूनोः सम्प्राप्य शस्त्राणि ततो बभञ्जुः ॥ १७४ ॥
 यदा न शस्त्रैः स ममार बालस्ततोऽग्निमादीप्य य दैत्यभृत्याः ।
 ःऽऽद्भृत्यं तं दैत्यसुतं सुधोरास्ते नाग्निना ते ददद्भुः समग्राः ॥ १७५ ॥
 तथाऽग्निना परिव्याप्तः प्रह्लादो न विषीदति ।
 यथा ग्रीष्मोष्णानां तमः सुभं यास्ते जलाशये ॥ १७६ ॥
 तत्रापि स उरिं स्तौति सोऽपि पाति तथाविधम् ।
 शान्तेऽग्नौ स पुनस्तद्भयथापूर्वमवस्थितः ॥ १७७ ॥
 तदोत्थाय मलाघोरा निर्दया दैत्यसेवकाः ।
 गुर्वी शिलाङ्गले अध्वा तं ममज्ज मलाहृदे ॥ १७८ ॥
 मज्जयतं जले दृष्ट्वा संन्यासिनमिव प्रजाः ।
 न ममज्ज मलाधीरोऽलाम्बुनेव सुरक्षितः ॥ १७९ ॥
 यथा कश्चिज्जले याति तद्भदितिजनन्धनः ।
 उरिनामज्जपासक्तो न स जानाति किञ्चन ॥ १८० ॥

અથ તે વિસ્મયાવિષ્ટાસ્તદ્ દૃષ્ટવા લાઘવં શિશોઃ ।
તત્પિત્રે કથયામાસુનાયં વ્રજતિ સક્લયમ્ ॥ ૧૮૧ ॥

અસ્માભિર્ધાતિતો બાલઃ શસ્ત્રાગ્નિજલબન્ધનૈઃ ।
ન મૃતિં યાતિ કિં કુર્મઃ કિં વા જાનાતિ ચેટકમ્ ॥ ૧૮૨ ॥

નિશમ્ય તદ્વ્યથો દૈત્યઃ સમન્યુર્વાક્યમબ્રવીત્ ।
કુતસ્તેઽસ્તિ હરિબ્રૂહિ કિંવા સ્થાનં પ્રદર્શય ।
અન્યથા ત્વાં નિહન્મયઘ તીક્ષ્ણધારેણ યાસિના ॥ ૧૮૩ ॥

ઇત્યુક્ત્વા સત્વરં દૈત્યો વિકોશં ખડ્ગમાદદે ।
સાક્ષેપં તમુવાચાથ મન્દ દર્શય મે હરિમ્ ॥ ૧૮૪ ॥

તદાગ્રહં તતો જ્ઞાત્વા પ્રહ્લાદો દિવ્યદર્શનઃ ।
ઉવાચ પિતરં ધોરં હરિઃ સર્વત્ર તિષ્ઠતિ ॥ ૧૮૫ ॥

સ્વેરધાસ્તસમયે તર્જન્યા નિર્દેશન્ પિતઃ ।
અસ્મિસ્તમ્ભે હરિર્મેઽસ્તિ સર્વવ્યાપી જનાર્દનઃ ॥ ૧૮૬ ॥

સ્થાવરં જડ્ગમં સર્વં જગત્તેનાણુરુપિણા ।
વ્યાસં તત્સત્તયા સર્વં ચેષ્ટતે સર્વદા વિભો ॥ ૧૮૭ ॥

અચેતનં તેન ભવેત્સચેતનં સ યાતિ નાનાવિધતાં પુનઃપુનઃ ।
ન તસ્ય કશ્ચિન્મહિમાનમગ્જસા જાનાતિ તં ભગવન્તં પ્રપશ્ય ॥ ૧૮૮ ॥

ઇત્યુક્ત્વા પિતરં ભૂયો નૃસિંહં સ્તૌતિ નિર્ભયઃ ।
ઇતિ ધાર્ષ્ટ્યં સ વિજ્ઞાય પુત્રસ્ય દિતિનન્દનઃ ॥ ૧૮૯ ॥

ક્રોધેન મહતા દીપ્તઃ ખડ્ગહસ્તો મહાબલઃ ।
સ્તમ્ભમુદ્દિશ્ય વેગેન સહસૈવોત્પપાત હ ॥ ૧૯૦ ॥

એતસ્મિન્નન્તરે દેવો નારસિંહાકૃતિં દધૌ ।
તસ્મિન્સ્તમ્ભે સુનિર્ભિન્ને હરિરાવિર્ભભૂવ હ ॥ ૧૯૧ ॥

ઇતિ શ્રીપદ્મપુરાણે વત્સગુલ્મમાહાત્મ્યે નૃસિંહતીર્થાખ્યાને નૃસિંહાવિર્ભવો નામ ત્રયોદશોઽધ્યાયઃ ॥

Proofread by M K Barman

——
Vatsagulmamahatmye Nrisimha Akhyanam

pdf was typeset on August 4, 2025

——
Please send corrections to sanskrit@cheerful.com

